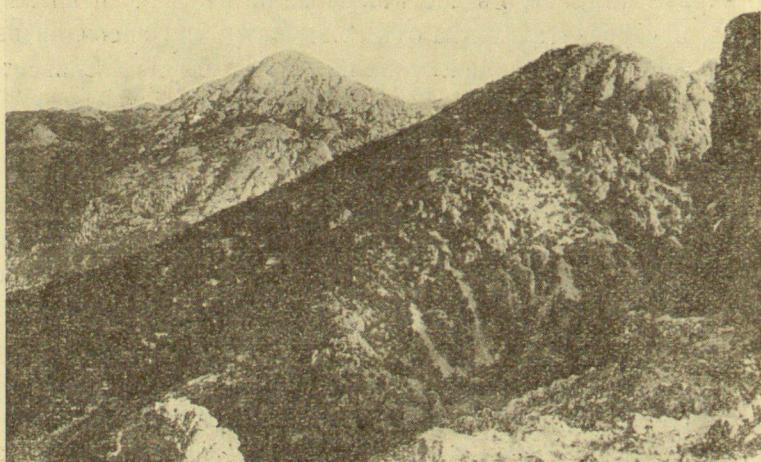

шенно алпийска панорама. Подъ сивитѣ набраздени скали на Балкана, чиито зѣбци и чуки достигатъ приблизително до 1100 метра надморска височина, се простиратъ около три километра на ширъ маса червени стрѣхи, бѣли минарета и сѣнчести градински дѣрвета. По планинскитѣ склонове надъ града се простиратъ далеко и широко хубави лозя. Между тѣхъ се бѣлѣятъ пѣтекитѣ, по които изъ града може да се излѣзе право въ балканската природа. Множество планински ручеи клокочатъ по улицитѣ долу къмъ по-голѣмитѣ потоци. Изгледътъ на южната страна къмъ Тунджа остава затворенъ отъ низки

5. Синитѣ камъни: връхъ Кутелка.

голи върхове, отъ които цѣлото мѣстоположение се преобрѣща на котловина. Презъ лѣтната горещина въ града всѣкога влѣде планинска прохлада, зимно време обаче често отъ височинитѣ бучатъ долу силни вѣтрове“.

Иречекъ ни дава и една обща характеристика за миналото състояние на града, добра за времето си; но всичко това е представено сега много по-изчерпателно въ тритомния трудъ върху история, битъ и икономически животъ на Сливенъ отъ покойния Симеонъ Табаковъ, сливенецъ по потекло.

Сливенъ е старъ бѣлгарски градъ, споменатъ за пръвъ пътъ у арабина Идризи (1153 г.) подъ името Истлифносъ.